

heller nogen Læge, som vil gjøre det uden at tage Hensyn dertil. Men dernæst staar der i sidste Punktum af denne Paragraf, at om enhver Indespærring eller Anvendelse af mekaniske Tvangsmidler skal der strax gjøres Tilførelse i en af det stedlige Tilsyn autoriseret Protokol. Det synes jeg er en meget streng Bestemmelse og en Bestemmelse, som formentlig kun formistgivis kan finde Anvendelse, hvor det er en Anstalt, som bestyres af en privat Mand uden nogen fast Læge. Man tænke sig saaledes en større Anstalt, hvor Lægen, hvergang han siger til en Patient, der har været lidt urolig; nu bliver Du inde paa Dit Værelse og kommer ikke ud et Par Dage, eller hvor han giver en Patient, der gjør Skade paa sig selv, en Tvangshandske paa — det er jo ogsaa et mekanisk Tvangsmiddel — skal indføre det i Protokollen. Det vil ikke tilveiebringe noget godt Forhold mellem Tilsynet og vedkommende Anstalt. Hvad selve Tilsynet angaar, bestemmer Lovforslaget § 5, at det enten skal føres af Fysikus eller af Stads-lægen eller Distriktslægen. Det er der vistnok ikke Noget at bemærke til, ligesaa lidt som til de Regler, der ere givne for, hvad Tilsynet skal udføre. Her komme vi saa til det, som efter min Mening er Hovedpunktet i hele Loven, nemlig Slutningen af § 5, første Stykke, hvorefter Tilsynet i Særdeleshed bør paase, at der „ikke tilbageholdes Nogen i Anstalten, som har Krav paa ikke at tilbageholdes længer“; det er vel det, som Loven egentlig er møntet paa, at man i en privat Anstalt skal paase, at Ingen tilbageholdes mod sin Villie, at en saadan Anstalt ikke misbruges i Inter-essers Tjeneste, som krænke den personlige Frihed. Men hvorledes gjælder dette nu ligeoverfor de offentlige Anstalter, de kommunale Anstalter, hvor man ikke kan have nogen Mistanke om eller Frygt for, at en Person af Hensyn til en Indtægt tilbageholdes mod sin Villie? Der veed jeg ikke, hvorledes Tilsynet skal kunne gjøre den nævnte Bestemmelse gjældende. Bestemmelserne ere jo i og for sig noget vage; thi hvad vil det sige, at Ingen maa tilbageholdes, som har Krav paa ikke at tilbageholdes længer? Det skal jeg imidlertid ikke opholde mig ved. Hvorledes vil det nu imidlertid i det Hele stille sig for Tilsynet med Hensyn til de kommunale Anstalter? Der kommer jo atter det Forhold frem, jeg nævnte før. Sindsfygelægen paa Anstalten siger: Personen maa ikke komme ud, men saa kommer Tilsynet og siger: Jo, han skal ud. Hvad saa? Der er en Meningsulighed, og hvem har Ret? Ja, det er jo meget vanskeligt at afgjøre. Efter Loven har Tilsynet Ret. Saasnart Tilsynet siger, at

den Saagjældende skal ud, saa skal Anstalten rette sig derefter; men det er dog høist tvivlsomt, hvem der har Ret, og om det vil være rigtigt at lade Personen komme ud. Vil man søge en Løsning i dette Tilfælde, er den eneste, jeg kunde tænke mig, denne, at en saadan Person bringes til en af Statens Sindsfygeanstalter, saaledes at Spørgsmaalet afgjøres der. Det vilde vistnok være en ganske fornuftig Løsning. Endelig i den næstsidste Paragraf, § 7, kommer Lovforslaget ind paa det Spørgsmaal, som iøvrigt er holdt udenfor Loven, nemlig om Tilsynet med de enkelte Sindsfyge, idet der siges, at ingen Sindsfyg eller Landsfug maa holdes indeluffet eller under Bevogtning udenfor en Anstalt, uden at Anmeldelse derom uopholdelig sker til Stedets Politimester, der saa foranstalter Saagjældende undersøgt af en Læge. Som jeg sagde før, er det jo kun en Brøkel af de Sindsfyge i Landet, der findes paa Sindsfygeanstalterne, saa at der jo altsaa vil være en stor Del Sindsfyge hjemme i Familierne. Der er f. Ex. Mange, som have været paa en Anstalt, men ere blevene hjemsendte som uhelbredelige, eller som Familien selv forlanger hjemsendte, og som saa blive pleiede i Hjemmet. I hvilket Omfang skal nu Lovforslaget anvendes paa dem? De fleste af dem ville ikke kunne undvære Bevogtning, men skal saa denne Paragraf anvendes paa Enhver, der i sit Hjem er under Bevogtning? Det vilde dog maaste være for meget. Jeg tænker mig en uhykkelig Familie, som har et Barn paa en halv Snes Aar eller mere, der er Idiot, stadig maa være under Bevogtning og ikke egner sig til at komme mellem andre Mennesker — vilde det dog være urigtigt, om det Offentlige blandede sig i et saadant Forhold? Nei, det er efter min Mening langt mere nødvendigt at rette Diet paa alle dem, der findes omkring i Fattighusene og lignende Steder; men jeg indrømmer, at det vil fordre et langt større Apparat og en langt omhyggeligere Undersøgelse end den, der skal finde Sted efter denne Lov. Hvad selve § 7 angaar, da vil denne Bestemmelse, selv om man læser den bogstavelig, at Enhver, der holdes indeluffet eller under Bevogtning skal undersøges af en Læge, som afgjør, hvorvidt Behandlingen er forsvarelig, kun have faare ringe Betydning. Vedkommende melde til Politimesteren, at de have en Sindsfyg, saa kommer der en Læge og undersøger den Saagjældende, han erklærer, at Alting er vel, og saa er Sagen dermed forbi; men derfor kunne de lige godt behandle den Saagjældende daarligt. Der maa noget Mere til end en Undersøgelse